

BONNIE HEARN HILL

Kust jookseb piir armastuse ja kinnisidee vahel?

LÕIKEHAAR

1. peatükk

Tüse daam

Kõik oleneb sellest, kuidas pilt välja lõigatakse. Seda teab iga ajalehetöötaja.

Pildiallkiri: Golden Gate'i park. Koidik. Höberoheliste puude kogum musta kumava taeva taustal. Taevas on pärast muretut päeva kindel ja püsiv. Seda võib täielikult usaldada ja nii teebki teineteisele nõjatunud paarike maja varjus. Oo jaa, selles avatud paigas leidub maju. Nad pole siin esimesed armastajad. Varem unelesid nad väikese pühamu seinte vahel. Nautisid maailma ja teineteist. Naersid. Aga nüüd, väljas seistes, on mees muutunud ja püüab tavaellu naasta, kuid naine usub, et mees ihkab ainult temaga olla.

“Me poleks tohtinud.” Mehe hääл haihtub õhku ja sõnu on raske eristada. Tema hääл nõretab kahetsusest, mis on nagu paduvihm.

“Ära räägi nii. Sa tead, et armastad mind.”

“Kuula mind. Sa pead kuulama.” Mees sirutab käe ja tema varrukas mähkub pimedusse. “Miks sa ei või mind kuulata? Ütle sinulle, et tegin vea.”

Tema sõnad helisevad nagu kellukesed. Midagi on viltu. Keegi sunnib teda ilmselt valetama.

“Ära püüa mind lollitada. Mitte pärast seda, mida me äsja tegime.”

“Anna andeks. Mul on väga kahju.”

Mees kardab pilku tõsta, ehkki väljas on pime. Naine märkab tema pealael pehmet heledat laiku. Ta armastab meest sellele vaatamata. Kiilaspäisus ei tähenda midagi, kui kaks inimest teineteist armastavad.

“Sa tahtsid seda niisama palju kui mina. Kas sa ei tunne seda praegu?”

Mees eemaldub ja naine mõistab, kui raske see on. Ta sirutab käe, justkui tahaks mehele öelda, et kõik on korras. “Ma ei tahtnud sulle haiget teha,” lausub mees. “Ma ei saanud aru, mis toimub, enne kui oli hilja.”

Tema näojooned tuhmuvad. Mis on valesti? Naine ei saa aru, miks kõik ta hülgevad, tema puudutusest tuhmuvad ja võlu kaotavad, kohe kui ta on hakanud neid armastama.

Ei, heida need mõtted peast. Vaata mehele otsa. Isegi pimeduses on näha, et tema silmad hõõguvad ihast nagu söetükid.

“Sa teadsid kõike,” ütleb naine. “Sa tahtsid kõike. Me tegimegi kõike.”

“Ma ei suuda sellega elada. Palusin end mujale üle viia. Pihtisin kellelegi, keda usaldan.”

“Ära ole rumal, kallis.”

“Ma ei näe sind enam iialgi.”

“Muidugi näed. Homme õhtul siinsamas.”

BONNIE HEARN HILL

“Ei.” Naine vihkab seda sõna. “Ei.” Seekord lausub mees seda venitades. Eiii.

Ta tõstab käe ja naist pimestab hõbedane sähvatus. Hõbe, mis on nii ere, et selle eest ei saa varjuda, lõikab teravalt öösse.

Armuke prantsatab naise jalgade ette. Meeltesegaduses ei taipa naine kohe, mis mehega juhtus, kuid langetab siis pilgu võikale lõikehaavale maaslamaja kõril, peenele punasele joonele, mehe kägaras varjule, ning kõik tuleb meelde. Oh, ei! Selle imelise mehe ja nende imelise armastusega ei saanud nii juhtuda. Ta pidi žileti-terast vabanema.

Pildiallkiri: Täna leiti Golden Gate'i pargist San Francisco preestri David McCaffrey surnukeha.

Lõika välja kõik peale laiba. Väljalõikamine on kõige olulisem.

Püha isa, anna mulle andeks.

2. peatükk

Geri

Laupäev

Olin seisnud San Francisco lennujaama ees täpselt kakskümmend kaks minutit, kui taipasin, et Leta Blackburn ei tulegi mulle järele. Ebaõnn. Näriv tunne tuletas mulle midagi ammust meelde. Tõttöelda meenutas see nii mõndagi.

On paiku, kus tunned end armastatuna. Teistes kohtades on tunne, nagu oleksid eksinud. Mõnes kohas ei teki üldse mingisugust tunnet. Kui ma emaga suhtleksin, siis ütleks ta: *Ja mida sina ootasid? Et saad friikartulid kauba peale?*

Mu kaasreisijad olid juba oma teed läinud, sukeldunud kehade merre, mis tulid ja läksid rütmiliselt nagu lained. Vaatasin kella. Kakskümmend kolm minutit. Mis edasi? Võisin Letaga telefoni teel ühendust võtta, kuid lärmakas kohas helistamine valmistab mulle raskusi.

Võisin võtta takso. Olin ju oma osa üürist ära maksnud. Jah, see oli parim variant. Märkasingi üht takso ja suundusin kohvrit järel kärutades selle poole.

Letal oli tulematajätmiseks kindlasti hea põhjus. Aga ma tean suurepäraselt, mida tähendab üksildus, ja tol momendil, kui ma lennujaamas seisin ning nägin, kuidas viimane väike pruunide juustega tüdruk vanaema sülle tormas, tundsin seda eriti teravalt.

Taksojuht pomises midagi, mida ma tagaistmele ei kuulnud. Kummardusin lähemale.

“Vabandust, ma ei kuule teid.” Juht keeras istmel ringi ja ma nägin viimaks tema huuli.

“Kas elate siin?”

Olen kehv valetaja ning tunnen isegi kõige tühisemate asjade puhul kiusatust tõtt rääkida. Mõni nimetab seda heaks oma-duseks, kuid mina arvan, et kõik oleneb olukorrast. “Ma alles kolin siia,” vastasin ma.

“SoMa?”

Meenutasin keskkooliaega, romaani “Hea uus ilm” ja *soma*-nimelist mõnuainet, mis lõi pettekujutelma, et kõik on korras, ehkki tegelikult polnud.

Juht keeras end roolis otseks ja tema küsimuse lõpp kadus liiklusrumasse.

SoMa piirkond. South of Market. Minu uus aadress, kust pidin leidma Leta, kes arvatavasti vabandab siiralt ajataju kaotamise pärast, ehkki me mõlemad teadsime, et see naine ei lase väärt juhustel kunagi peost lipsata.

“See on mu sõbratari aadress,” selgitasin ma. “Õigemini sõbratari õe oma. Ta on Timesi ajakirjanik.” Sassis peaga juht noogutas tänava poole. “Mina samuti,” lisasin niisama palju iseendale kui talle. “Mina olen ka ajakirjanik.”

Me peatusime valgusfoori taga ja juht pöördus uuesti minu poole, et küsida: “Ah et ajakirjanik? Kas kuulsite juba sellest nais-ajakirjanikust, kes kadus nagu vits vette?”

“Mida?” Ütlesin seda vist nii kraaksuva häälega, et taksojuht pöördus minu poole, vaatamata sellele, et valgusfooris oli süttinud roheline tuli ja me hakkasime liikuma. See on kehva kuulmise järjekordne miinus. Sul pole aimugi, mis häälega sa räägid.

Taksojuht kobas enda kõrval ja viskas tagaistmele ajalehe, mis kukkus mu sülest napilt mööda. “Lugege ise,” soovitas ta ja asus oma nalja üle kõkutades uuesti teed jälgima.

Esilehe ülaosast, artikli kõrval olevalt pöidlasuuruselt fotolt vaatas mulle vastu Leta Blackburn. *Ajakirjanik on kadunud*, paljastas pealkiri. *Tema viimane intervjuu oli näitleja Harry Milleriga.*

Tunnustatud reporter Leta Blackburn. Naine, kes oli lubanud mul enda juures elada, kuni uue kodu leian. Ta oli soostunud mulle tööülesandeid tutvustama. Ta oli lubanud mu saladust hoida, sest ta mõistis mind. Leta. Kadunud. Viimati nähti teda intervjueerimas suurimat mittetervenenud narkomaanist Hollywoodi filmitähte Harry Millerit. Pigistasin ajalehte, kuni avastasin, et mu käed värisevad.

Suutsin taksojuhi vaevalt sihtkohani juhatada. Artiklist ei selgunud kuigi palju. Leta oli kadunud juba esmaspäevast saadik, pärast intervjuud äsja vanglast vabanenud Harry Milleriga, kes polnud suutnud oma enesehävitaajakalduvusi ohjeldada. Esmaspäeval? Miks keegi minule ei helistanud? Aga Leta õde Phyllis? Nende ema? Need kaks pidid alles järgmisel kuul Euroopast naasma. Kas nad üldse teadsid?

Maksin taksoarve, võtsin oma pagasi ja jäin seisma kahepoolse klaasukse ette, mida olin näinud juba eelmisel nädalavahetusel, kui olin tulnud plaani lõpule viima ja korterit üle vaatama. Aga

tookord oli kaasaegse kuueteistkümnekorruselise hoone sissepääs tundunud elegantne. Täna oli see nagu õrn ja avatud löikehaav.

Tundsin end nagu sissetungija, aga mul polnud kuhugi mujale minna. Vähemalt sain tänu siledale plastkaardile välisuksest sisse. Sõitsin liftiga kaheteistkümnendale korrusele ja sisenesis korterisse. Kus oli Leta? Mida järgmisena ette võtta? Enne kui jõudsin otsustada, taipasin, et ma pole korteris üksi. Minu tulevasest magamistoast väljus üks mees. Püha müristus! Karjusin, kuni ta näitas mulle isikuttõendavat dokumenti.

“Vabandust, et ma teid ehmatasin, proua.”

Tõmbasin sügavalt hinge ja mõistsin, et olen närvivapustuse piiril. “Sittagi te ei ehmatanud,” piüksatasin ma. “Kurat võtaks, mis siin sünnib?”

Tavaliselt ma ei vannu nii varajasel kellaajal, kuid seekord tegin erandi. Võmmi ladusast kõnestiilist jäi mulje, et hüsteerilised naised pole talle võõras nähtus. Ilmselt oli ta sellega faktide, nimede ja paikade uurimise käigus harjunud. Tegelikult olin mina raamatukogunohikuna samalaadset tööd teinud.

“Teie olete vist preili LaRue,” oletas võmm. “Leidsime teie e-kirja.”

Minu esimene mõte oli, et kuidas ta julgeb Leta arvutis tuhnida. Ent siis taipasin, et asi on tõsine. Tegemist polnud apsaka ega valeinformatsiooniga. Leta oli tõepoolest kadunud. Esimest korda elus vaevusin selle sõna tähendust tõsisemalt vaagima. “Saatsin mitu kirja,” kinnitasin ma. “Üritasin teda ka telefoni teel kätte saada.”

“Teie teade on automaatvastajasse salvestatud.” Politseinik kiikas valgel kõögikapil läikivhõbedase telefoni kõrval seisva kurtidele mõeldud suhtlusvahendi poole. “Ta sai ka õelt mitu teadet.”